

HET RAADSEL VAN DE TIJD

20 juni 1958

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze avond moet ik u er aan herinneren, dat wij niet alwetend, of onfeilbaar zijn. Wij verzoeken u dan ook voor alles zelfstandig na te denken. Mijn onderwerp voor hedenavond is misschien wat moeilijk voor sommigen van u. Daarom zal ik trachten zo eenvoudig mogelijk mijn stellingen uiteen te zetten.

Als titel zou ik dit onderwerp willen geven: HET RAADSEL VAN DE TIJD.

Niemand is er op aarde die u precies zeggen kan wat tijd feitelijk is. O zeker, de ene dag volgt steeds weer op de andere, terwijl de klok steeds maar weer de minuten weg tikt.

Hoe komt het dat die tijd er is? Dat ligt zeker niet alleen aan de klokken, of zelfs maar aan de rotatie van de aarde. Het ligt ook niet aan de zon.

Wanneer wij in een absoluut duistere kamer, of een kunstmatig verlichte kamer waarin niets verandert, een mens zouden opsluiten, dan zou hij nog tijd ervaren. Indien wij echter in een dergelijk geval de tijdswaardering van een dergelijk persoon nagaan, zal blijken dat zijn tijd kennelijk niet meer identiek is met de tijd, die door de uurwerken op aarde wordt aangegeven. In het begin loopt de tijd veel langzamer voor de buitenwereld dan voor de persoon in kwestie, later zal veelal het omgekeerde optreden.

Ergens buiten de wenteling van de wereld bestaat dus een tijdsfactor die, voor zover bekend, voor alle wezens gelijk geldt. Let wel, het gaat hier niet meer om tijd en tijdswaarden, maar om de tijdsfactor, die een opeenvolgend beleven mogelijk maakt. Dit beleven is een opeenvolgen van momenten, die hun waarde vinden in "je ne sais pas quoi".

Om dit verschijnsel te ontraadselen zullen wij ons eerst tot de stof wenden. Klaarblijkelijk heeft het stoffelijke bestaan van de mens op aarde wel degelijk iets te maken met de wijze, waarop hij tijd ervaart. Wij kunnen dit o.m. aantonen door het bekende verschijnsel, dat een mens kan inslapen en volgens de klok uren later wakker worden, als had hij nog niet geslapen, onmiddellijk de tijd dus persoonlijk belevende, alsof er geen rust en onderbreking ware geweest. Eerst de klok wekt dan een aanvaarden van een voorbijgaan van de tijd, zonder dat de ervaring dit bevestigen kan.

Aan de andere kant kan iemand, na een korte rust, ontwaken met de gedachte, dat er reeds uren zijn verlopen. Bovendien kan men na langere of kortere tijd ontwaken met een volledig en juist bewustzijn van de tijd die volgens aardse begrippen verliep tussen inslapen en ontwaken. Opvallend is hierbij dat het tijdsbesef het minst teloor gaat, wanneer een abrupte bewustzijns-daling, met behoorlijke diepte, snel optreedt en enige tijd aanhoudt. In de dieptepunten van de slaapcurve is geen erkennen van tijdsverloop volgens stoffelijke normen meer mogelijk. Is de slaap oppervlakkig, fluctueert zij in diepte zonder ooit een werkelijk dieptepunt te bereiken, dan is er wel een kennen van tijdsverloop mogelijk. De slaaperiode is dan echter voor het bewustzijn korter in verhouding tot het werkelijke tijdsverloop. Wanneer een langzaam dalen naar het dieptepunt van de slaap plaats vindt, zal bij het ontwaken vaak de gedachte rijzen, dat meer tijd voorbij is gegaan dan volgens de normen van de wereld verliep.

In het lichaam spelen zich een groot aantal verschillende omzettingen af, bestaan er zeer vele verschillende functies. Deze zijn alle gebaseerd op levensbehoeften, niet op tijd. Een cel heeft een zekere voeding nodig, het zenuwstelsel vraagt een bepaalde hoeveelheid energie, het denken vraagt reeksen van prikkels of in het Ik reeds aanwezige stimulansen.

Wanneer in het organisme een minimum aan actie optreedt, in vergelijking met de dagelijkse toestand, houdt voor het lichaam de tijd grotendeels op te bestaan. Dit weerspiegelt zich in het tijdsbewustzijn. Wanneer het lichaam - ook met uitsluiting van het dagbewustzijn - grotere activiteit op alle of enkele vlakken blijft vertonen, zal men een verlopen van tijd toch ervaren en registreren. Belangrijk is daarbij alles wat met het denken samenhangt. Een mens die, zoals ik reeds stelde, oppervlakkig slaapt met weinig of geen werkelijke dieptepunten, zal in

zijn slaap toch nog grote reeksen van impulsen te verwerken hebben en redelijk grote denkactiviteit op meer onderbewust vlak vertonen. Ook de vatbaarheid voor invloeden van buitenaf is in dit geval aanmerkelijk groter. In dit geval zal het geheel van de binnen het Ik optredende acties en realisaties onbewust worden vergeleken met de normaal in het dagelijkse leven optredende invloeden. Hierbij gelden gedachten meestal ook als feitelijke indrukken. Het tijdsverloop wordt voor de mens dan gebaseerd op het aantal ontvangen indrukken, of opkomende gedachten. Hierdoor zal de tijdsnorm de slaap soms zeer kort schatten, alleen door gebrek aan gerealiseerde actie binnen het lichaam.

Het voorgaande houdt in, dat wij een deel van het tijdsbewustzijn dus wel zeker mogen zoeken in het lichaam, plus de levensprocessen die zich daarin afspelen. Dit maakt de tijd echter zelf tot een relatieve waarde. Naarmate de levensprocessen worden versneld zal de tijd voor de mens ook meer momenten tellen. In vergelijking met het uurwerk betekent dit, dat voor de mens de wijzers van de klok langzamer schijnen te gaan.

Bepaalde vergiften, o.m. marihuana, kunnen dit versnellen van de tijd sterk in de hand werken. Het reactievermogen blijft gebonden aan eigen belevingsvermogen, zodat een langzame reactie van een mens in voornoemde toestand voor anderen, volgens de klok, een bliksem-snelle wordt. Ook adrenaline kan een dergelijke invloed hebben. De mens zelf, die de handeling volvoert, schat echter het gebruikte tijdsverloop in volgens de in normale toestand daarvoor nodige tijdseenheid. Eerst na afloop van de toestand kan door vergelijk met de buitenwereld ook het Ik inzien, dat het geheel van de handelingen veel sneller is verlopen dan het bewustzijn had opgetekend.

In de stof klampt het bewustzijn zich altijd in de eerste plaats aan de omgeving vast. Daardoor zal het uiteindelijk een correctie van tijdsbewustzijn tot stand brengen. Bij het veelvuldig voorkomen van een dergelijke toestand zal de persoon in kwestie dan ook met het verloop van de normale tijd kunnen rekenen en zo zich van eigen snelheid ten dele bewust kunnen worden. Dit is echter alleen door een voortdurend vergelijken met buiten het Ik liggende en als vast beschouwde waarden mogelijk. Buiten de gemeenschappelijk aanvaarde normen om blijft echter door dergelijke vergiften de tijdsfactor vertwintigvoudigd.

Wanneer dus het lichaam en de daarin optredende reacties aan de ene kant aansprakelijk kunnen worden gesteld voor de wijze waarop wij persoonlijk de tijd ervaren, zal aan de andere kant allereerst wel een bewustzijn van de reacties mogelijk zijn. Het bewustzijn is dus wel bepalend voor de mogelijkheid om tot een tijdservaren te komen.

Het stoffelijke bewustzijn zal de tijd steeds meten aan de hand van reeksen indrukken, die kunnen worden opgedaan. Men zal steeds menen dat de tijd van het lichaam kan worden gemeten aan het beleven, en dit beleven stellen als identiek met de gemeenschappelijke waarden van de wereld.

Bij een zich verzinken in een bepaald onderwerp beperken wij de reeks van afzonderlijke bewustwordingen en realisaties, om daarvoor in de plaats een enkel beleven van grotere duur en diepte te stellen. Men zal in een dergelijk geval, door het afwezig zijn van opeenvolgende impulsen, een vertraging van tijd ten opzicht van de buitenwereld ondergaan. De uren schijnen op de klok voorbij te snellen. Voor het Ik is er echter sprake van de intense beleving die één moment bevat. Zouden deze stoffelijke punten u kunnen overtuigen van de relatieve waarde van de tijdsbeleving, toch zijn wij de tijd zelf nog niet veel nader gekomen, want ergens zou de tijd toch een vaste waarde moeten zijn.

Wanneer wij voor het gemak de reeksen van belevingen van een klein wezen, dat volgens uw klok slechts drie uren leeft, vergelijken met met de reeksen van beleven zoals zij optreden bij een ander wezen, met een levensduur van een paar duizend jaar, dan blijkt dat voor beiden - mits mentaal op gelijke vlakken levende - de gemiddelde levensduur van hun ras geheel gelijk is. De tijd, het tijdsbesef, is afhankelijk van de mogelijkheid ervaringen op te nemen.

Indien dit als vast kan worden aangenomen, zullen aardse tijd en tijdsverloop geen feitelijke invloed op de tijdsfactor van elk wezen afzonderlijk uitoefenen. Daarom lijkt het mij veilig te stellen, dat er in ieder geval geen waarde "tijd" bestaat in de meer aanvaarde zin des woords.

Een volgende mogelijkheid om tijd te beschouwen vinden wij in de werelden van de geest. Ik weet bv. uit ervaring, dat ik geestelijk in staat ben om in - volgens u - zeer korte tijd, zeer veel door te maken. Dit vele blijkt echter ook niet altijd aan een vaste norm van persoonlijk tijdsbeleven gebonden te zijn.

Zeer veel kan ik beleven in een kort ogenblik, en weten dat dit een kort ogenblik is. Ook blijkt het mij mogelijk, naast het normale ervaren, bepaalde belevingen te continueren op een wijze, die geheel buiten elk beleven van tijd komt te staan. Zij zijn dan de grondwaarden van mijn wezen en wereld geworden. Een vergelijking met normale bewustwordingen en belevingen is dan niet meer mogelijk.

Waar dit tijdloze beleven echter gebonden kan worden aan een beleven op verschillende vlakken gelijktijdig - bv. mijn eigen wereld, uw wereld en de kracht van de kosmos - kunnen wij het volgende beeld vinden. Normaal kan ik misschien de indrukken van verschillende werelden gelijktijdig verwerken. Ik heb dan te maken met vlakken A, B, C, die elk een eigen tijdsbeleving meebrengen. Normaal blijven deze gescheiden. Nu echter lopen A, B, C dooreen, gebonden aan een gezamenlijke tijdsbeleving.

Het is a.h.w. een koord van drie belevingen, die elkaar steeds omstrengelen, waarbij mijn gezichtspunt zich steeds weer wijzigt van het ene vlak naar het andere, zonder dat van een verloop van tijd voor elk van de drie nog sprake kan zijn in mijn beleven. Ik zie de drie als eenheid met een tijdservaren, dat verschilt van hetgeen op elk der drie vlakken mogelijk is, sneller, indien wij het vergelijken met de normen van één van de drie vlakken.

Een meervoudige ervaring in geestelijk bewustzijn kan klaarblijkelijk elk tijdsbewustzijn geheel elimineren ten opzichte van werelden. Wat overblijft is het vermogen tot persoonlijke ervaring.

Samenvattende wat ik tot nu toe heb gezegd, kan ik nu verder gaan dan men meestal doet. Ik stel n.l. niet alleen dat tijd afhankelijk is van de optredende reeksen van ervaringen, maar tevens dat de tijd een fictieve waarde is binnen de persoonlijkheid, die slechts ter fixatie van de volgorde van de belevingen gebruikt wordt.

Deze stelling schijnt menig mens geheel in strijd te zijn met al, wat hij in het leven heeft leren kennen. Wordt men immers niet steeds door de tijd voortgejaagd, wordt men niet steeds ouder? Verandert de wereld niet steeds? Schijnbaar is de tijd hier de bepalende waarde. Toch zijn er verhalen in omloop, die u een inzicht in andere mogelijkheden kunnen geven.

U hebt misschien wel eens gehoord van ingewijden en meesters die, zo zij dit wensen, duizenden jaren kunnen leven op aarde. Zij zijn in staat de tijdsfactor - althans stoffelijk - uit te schakelen. Zij kunnen dit bereiken, doordat hun bewustzijn de loop van de tijd als zodanig niet meer accepteert. Onafhankelijk van wijzigingen en verloop van tijd in hun omgeving fixeerd zij hun stoffelijk bestaan op dat punt van de ontwikkeling, waarin zij het verloop van tijd voor de stof geheel terzijde konden stellen.

Dit is in de eerste plaats een mentale oefening. Daarnaast blijkt dat, door een vertragen van de werkingen in het metabolisme, alle noodzakelijke kracht onmiddellijk uit de ruimte kan worden opgenomen, zodat bv. eten en stofwisseling voor deze ingewijden dan ook geheel tot het verleden gaan behoren. Vanuit hun tijdloosheid kunnen zij steeds weer zich geestelijk een fase van het bestaan op aarde blijven realiseren, waardoor het hen mogelijk is zonnig op te treden en te handelen als normale stoffelijke wezens.

Zij verouderen daardoor in overeenstemming met het tijdsbesef dat tijdens deze handelingen bestaat.

Mijn conclusie: wij, mensen en geesten, zijn niet gebonden aan de tijd van onze wereld, noch is de tijd van de wereld aan ons wezen gebonden. Het verschijnsel "persoonlijke beleving" is geheel te scheiden van een mogelijk werkelijk bestaande tijd.

Vraag: U vergelijkt een leven van drie uur met een van 3.000 jaren en stelt, dat dit geen verschil uitmaakt voor het individu. Hoe kunt u dit constateren?

Antwoord: Deze vaststelling zal voor u iets moeilijker zijn dan voor ons. Vergeet niet, dat het mogelijk is gedachten te kennen. Door ons eigen denken prijs te geven, kunnen wij ons synchroniseren met het beleven van bv. een eendagsvlieg en met een ander wezen, dat veel langer leeft. Wij kunnen dit dan vergelijken met de periode, die op aarde verlopen is in het gemiddelde menselijke bewustzijn. Hiermede is het raadsel voor ons opgelost. Voor u zou een dergelijke vaststelling mogelijk zijn door vergelijking van reactievermogen, gemiddelde bewegingssnelheid, duur van leven en werking van metabolisme. Dieren, die kort leven, zijn over het algemeen ook snel in bewegingen en reacties. Wezens die een lang leven hebben, zijn trager in reacties en soms ook bewegingen - zeker in verhouding tot afmeting - doch langer van geheugen. Bestudering van deze gegevens, voor zover stoffelijk beschikbaar, zal u reeds overtuigen dat ik dit niet zonder redenen poneerde.

Om verder te gaan, gezien het feit dat voor het individu bewustwording identiek kan worden geacht met het tijdsbeleven, kunnen wij stellen dat verandering van omstandigheden gelijk komt met het beleven van tijd. Slechts de veranderingen die kunnen worden opgemerkt, in of buiten ons, brengen ons tot beleven.

Conclusie: tijd is een vorm van beweging. Hoe moet dit "bewegen" nu worden gezien?

Men kan stellen dat het gelegen is binnen de bestaande afmetingen, de drie dimensies. Voor de stofmens zal dit juist blijken te zijn, waar zijn eigen wereld alles vertaalt in drie dimensies. Het bewegen, het "pantha rei" in zijn wereld, maakt het hem immers eerst mogelijk verandering en tijd te constateren als schijnbaar objectieve waarden.

Ik hoor daar fluisteren dat tijd de vierde dimensie is. Dit is een vergissing die men inderdaad nog al eens maakt. Men stelt foutievelijk, dat de tijd zelf de vierde dimensie is. Ik mag dit misschien even corrigeren en vaststellen, dat tijd ten hoogste een verschijnsel kan zijn, dat voortvloeit uit de ontmoeting tussen de gekende en een of meer andere dimensies. Tijd zelf is een verschijnsel dat subjectief optreedt en wel in overeenstemming met de waarde van de drie dimensies en hun eigen eigenschappen. Het kan dus nooit een zelfstandige dimensie worden genoemd. Tijd is te allen tijde variabel en is voor de mens alleen gebonden aan de mogelijkheden van het bewustzijn.

Vraag: Tijd is toch abstract?

Antwoord: Ik tracht op het ogenblik juist aan te tonen, dat tijd op zich niet abstract is, doch een realiteit die, door het miskennen van de verschijnselen, geheel foutief op aarde gewaardeerd wordt. Tijd is dus feitelijk beweging. Beweging veronderstelt een ruimtelijke verhouding, waarin de beweging plaats kan vinden en merkbaar kan worden. Om een beweging in zijn richting vast te kunnen stellen, moeten wij tenminste twee punten of lijnen hebben, die bekend zijn en in verband met de richting van de tijd kenbaar zijn. Zo kunnen wij een factor berekenen, waarbij de tijd als kenbare lijn in een stelsel van hoeken tot uitdrukking komt.

Voorbeeld: stel onze wereld kan worden beschreven in hoeken van 90° . Nu snijdt de lijn van de tijd het vlak dat door de hoek of de ruimte, dus door het systeem van hoeken wordt begrensd. Eenvoudigheidshalve de voorstelling beperkend tot twee dimensies, en slechts een hoek van 90° , dan komen wij tot de conclusie, dat de tijd niet alle daar binnen liggende waarden gelijkelijk aantast. De verdeling door de lijn "tijd" laat ons dus niet twee vlakken aan geven door hoeken van 45° , die tesamen de richting en werking van de tijd uitdrukken, doch bv. één vlak met een hoek van 60° en één van 30° . Beide tesamen stellen zij dan onze wereld voor. De verdeling geeft de invloed weer van de tijd op bepaalde delen van een gebied van de wereld.

De lijn "tijd" is te vergelijken en te berekenen t.o.v. alle in deze wereld als lijn uitdrukbare waarden. Zij is hierdoor dus in feite een vaste waarde geworden. Het feit dat zij onder variabele hoeken in de wereld op kan treden, zodat haar werking op verschillende materiële krachten een vergroting van veranderlijke waarden in de wereld betekent, impliceert dat zij meetkundig als vaste en berekenbare waarde kan worden gehanteerd. Zij is vergelijkbaar met elke andere erkende waarde binnen een driedimensionaal systeem. Met dit systeem tesamen verwerkt, kan een verwerken van tijdswaarden dus in feite een verplaatsen van een dimensionaal vastgesteld punt binnen het stelsel betekenen.

Dit laatste is hoofdzakelijk bestemd voor hen, die eventueel verder op het probleem in zouden willen gaan. Het feit dat beweging in ruimte zowel bewustwording als tijd met zich brengt, houdt in dat overal waar bewustwording is, zowel tijd als beweging zullen bestaan. Verder zal de tijd altijd in directe relatie kunnen worden gebracht met de beweging, of bewustwording, binnen de door gekende dimensies omschreven wereld, voor de mens meestal drie.

Voor de geest zal het stelsel van de dimensies, dat nodig blijkt voor het scheppen van een tijdscontinuïteit binnen het bewustzijn, tenminste zes grondlijnen bevatten. Dit laatste verzoek ik u, op grond van mijn eigen leven en ervaren, voor een ogenblik aan te nemen.

Voor de mens kunnen wij dan verder nog zeggen dat het tijdsbeleven niet alleen van het bewustzijn zelf afhankelijk is, maar klaarblijkelijk mede nog kan worden beïnvloed door waarden, die thans nog buiten de door u gekende krachten en richtingen van de wereld liggen. Voor de geest liggen deze invloeden als een scheidslijn tussen twee driedimensionale werelden, die op een gegeven ogenblik beide geheel voor haar kenbaar zijn. Zij is een scheidslijn, een grens geworden, omdat de verschijnselen - van de tijd dus - de relatie tussen beide systemen aangeven.

Naast de persoonlijke tijd is er dus nog een tijd, die reëel bestaat en voortkomt uit het kenbaar worden van waarden in een driedimensionaal stelsel, wier oorzaken elders zijn gelegen. Wij kunnen dus wel zeggen, dat tijd een reëel verschijnsel wordt, zodra twee werelden van verschillende geaardheid elkaar ontmoeten.

Welke werelden kennen wij nu? In de eerste plaats de wereld van de materie, in de tweede plaats de wereld van de geest. Meer technisch, vormbehoudende materie en niet vormbehoudende materie zonder vaste eigenschappen. Dan is tijd onder meer het verschil in binding tussen de kleinste delen van de stof. Dit komt eerst zuiver tot uiting, wanneer zij zich niet gescheiden bewegen, doch elkaar beïnvloeden. De invloed van de andere materievorm zal dan verschijnselen doen ontstaan in elke wereld, die beweging, verval en opbouw kunnen veroorzaken, en elk op zich dus binnen elke wereld beleven en leven eerst mogelijk maken. De plaatsing van het Ik in, of ten opzichte van, één of beide werelden zal bepalen, hoe het tijdservaren en het beleven voor het Ik plaats vindt en verloopt, en welke waarde de tijd in het eigen leven van geest of mens zal hebben.

Vraag: Uit uw spreken over uw eigen wereld maak ik op, dat deze zich ten opzichte van de onze verhoudt als een lichaam ten opzichte van een vlak. Teminste kort na de overgang.

Antwoord: Kort na de overgang is er een tweeledigheid, omdat het wezen, levende in de nieuwe, geestelijke wereld zich nog vastklampt aan de verhoudingen, vormen, voorstellingen en wetten van de oude wereld. Dit is een bewustzijnskwestie, die niet direct met de feitelijke waarden van de werelden gerelateerd is, tenzij wij de wereld zelf als een bewustzijnstoestand voor gaan stellen. Indien wij dit laatste doen, is het dwaasheid ook maar iets, tijd, wereld, of zelfs eigen leven, als een realiteit te behandelen. Het feit dat wij bestaan en onszelf binnen dit bestaan au serieux nemen, houdt m.i. ook in, dat wij alle moeite zullen moeten doen om een redelijk verband te zien tussen ons en onze wereld. Hierbij nemen wij zowel het Ik als de wereld aan als werkelijkheid, onverschillig of de beleving en verschijnselen van beide al dan niet reëel bestaan op de wijze, waarop wij ze menen te erkennen.

Wij hebben nu getracht het wezen van de tijd in haar verschijnselen te benaderen. Maar achter de tijd moet het geheim ook weer schuilen van het eeuwige, het tijdloze. Misschien zouden wij nog het beste kunnen zeggen, het werkelijke geheim van de tijd is de eeuwigheid.

Eeuwigheid ontstaat voor ons op het ogenblik dat geen bewustzijn van veranderingen meer op kan treden, zodat al het voor ons bestaande gefixeerd is, zonder dat daarin voor ons nog enige verandering aanvaardbaar of mogelijk is. Anderzijds zal hierdoor geen enkele wijziging in het bewustzijn, door het ervaren van verandering of beweging, meer op kunnen treden.

Tijd is voor ons alleen reëel, zolang wij met ons bewustzijn vertoeven aan de grens van twee werelden, die beide voor ons werkelijk zijn of kunnen worden. Van tijd zal, zeker als realiteit, voor ons echter geen sprake meer zijn, zodra wij binnen ons wezen beide werelden en alle besef daarvan tot eenheid maken.

Op het ogenblik dat de eeuwigheid voor ons begint, zijn alle voor ons beleefbare werelden zodanig in ons tesamen gebracht, dat wij daarin geen verschillen of scheidingen meer kennen, doch alles zien als complementen van de waarheid, elkaar aanvullende tot een onveranderlijk en onverbreekbaar geheel.

Nu hebben wij voor ons althans de tijd reeds teruggebracht tot een verschijnsel, dat alleen voor ons bestaat wanneer wij de eeuwigheid, het onveranderlijke delen.

Ik durf nu te stellen dat tijd de eigenschap is van elke wereld, die bestaat uit een tweeledigheid van elkaar aanvullende waarden als bv. stof en geest. Het verschil tussen stof en geest kan dus in tijd worden uitgedrukt, waarop alle erkenning, of beweging die tijd als eigenschap teminste bezit, berust. De tijdsnorm van een wereld zal slechts de verdeling van de totale verschijnselen betekenen, in voor het geheel van deze wereld aanvaardbare perioden, die bij een bepaalde graad van bewustzijn een bepaalde klasse en inhoud van beleven weergeeft.

Vraag: Wanneer in de eeuwigheid geen erkennen verder meer plaats vindt, lijkt dit voor mijn begrip verstarring?

Antwoord: Inderdaad. Vanuit stoffelijk standpunt, verstarring. Maar dit alleen wanneer er sprake is van stilstand in onvolledigheid.

Bij een volledigheid zal geen verstarring optreden, doch zal slechts een volkomen evenwichtigheid in volkomen rust tot uiting komen. Verstarring is het gevolg van een kunstmatige

remming, waardoor geen mogelijkheid tot verder zoeken naar een natuurlijk evenwicht meer kan bestaan. Het verschil ligt in de wijze van de wereldaanvaarding op het ogenblik van absolute stilstand, niet alleen in het verschijnsel van de stilstand zelf.

Bij een algehele aanvaarding van het Goddelijke, het totaal zijnde, kom ik binnen dit totaal zijnde tot stilstand door éénwording, waarin ik zelf een geheel evenwichtig wezen ben, zonder noodzaak van verandering, terwijl ik tevens deel ben van het volmaakte evenwicht zelf: God.

Wanneer ik echter een deel van het ware verwerp en blijf vasthouden aan mijn eigen onvolledige visie, zonder verdere mogelijkheid tot uitbreiding of wijziging daarin, zal ik evenzeer het begrip "eeuwigheid" kennen.

Deze is echter onvolmaakt en een voortdurende beproeving voor mij, daar ik in dit geval de in mij heersende noodzaak tot evenwicht zoeken, moet blijven compenseren met een voortdurende krachtsinspanning, die mij in staat stelt eigen onwaarheid en gedeeltelijke waarheid, zonder verdere uitbreiding of verandering, te blijven handhaven.

Verstarring is de eeuwigheid van de hel, terwijl de eeuwigheid van het Goddelijke tevens het volmaakte bereiken inhoudt.

Zover mij bekend zal geen enkel wezen over de kracht beschikken, die nodig is om een verstarring door alle tijden te blijven handhaven. De eeuwigheid van de hel is wel een bestaande waarde, maar zal door het individu niet als zodanig onbepaald kunnen worden ondergaan, omdat het individu niet in staat is zich bij voortdurend tegen de waarheid te verzetten.

Goedenavond.

DE SFEREN VAN HET KOMENDE BEWUSTZIJN

Goedenavond vrienden,

Welk onderwerp hebt u voor mij?

Reactie: LICHTENDE BOLLEN, hun ontstaan, sfeer, enz.

Antwoord: Feitelijk kunnen wij niet spreken over lichtende bollen, omdat deze vormbeschrijving slechts de aanduiding is van een waarheid, die in zich gelijkmatig en vormloos is. De bol is het symbool van een evenwichtig en afgerond wezen dat, ondanks het behoren tot kracht noch stof kennende werelden, reeds volmaaktheid uitdrukt. De bol is de meest volmaakte vorm voor krachten en werkingen, die men binnen de stof kent. Juist hierom wordt zij gehanteerd als een symbool voor een even volmaakte vorm van geestelijk leven en bestaan.

Misschien mag ik daarom spreken over: DE SFEREN VAN HET KOMENDE BEWUSTZIJN.

Wanneer wij een tijdlang in voortdurend uitwisselen van levensbeelden hebben gezocht naar evenwichtigheid, naar een begrip van ons eigen wezen dat ons bevredigt, moeten wij alle vormen, alle gekende en vaststaande krachten achter ons laten. Daarvoor in de plaats gaan wij een gevoelservaren doormaken, dat alles omvat wat zich in het Al rond ons bevindt.

Wij beschouwen en omschrijven niet meer, wij voelen aan.

Wij definiëren nog wel, maar alleen t.o.v. onszelf.

De relatie met een aan vaste normen gebonden wereld wordt niet meer erkend.

Dan spreken wij van de sferen van licht, klank en kleur.

Ongetwijfeld zijn alle trillingen, die met de genoemde beelden als licht, klank en kleur vergelijkbaar zijn, in deze wereld aanwezig. Ten opzichte van elkaar zijn zij nog zo verschillend, dat zij ons nog geen vreugde kunnen doen kennen, die geheel volmaakt is. Er is nog geen samenklinken van de levenswaarden op een onveranderlijk peil.

In de sferen van licht, klank en kleur doet het beleven denken aan een orgel, dat in vele tonen aan kan zwellen tot een maximaal akkoord, om vandaar weer terug te vallen in een stilte. Van daar wordt dan een enkeltonige melodie opgebouwd, die zich polyfoon voortzet en zo misschien tot een soortgelijk, of zelfde, akkoord kan klimmen.

Deze voortdurende wisseling tussen vol beleven van het Goddelijke en een zoeken naar de eenvoudige grondwaarden van het eigen Ik, brengt op de duur een vermoeidheid teweeg.

Zij is niet treurig, integendeel, bij deze vermoeidheid voelt men zich toch zeer wel.

De wisselingen zijn niet meer wat men verlangt. Men tracht zich daarom ietwat af te schermen tegen deze vermoeiende buitenwereld. Men zoekt niet meer naar verbindingen en mogelijkheden buiten het Ik, die dit uiteindelijk op zullen heffen. Men zoekt nu naar een evenwicht in het eigen Ik, dat binnen het Ik de herbeleving van het opgaan in het Goddelijke steeds weer doet voortbestaan. Op dit ogenblik wil men dus niet meer op een bepaald punt van het wezen vatbaar zijn voor indrukken, die vanuit de buitenwereld komen. Men mag niet meer op het ene punt méér bewustzijn bezitten, dan op het andere. Alles moet worden teruggebracht tot een zo groot mogelijke homogeniteit. Wat hier ontstaat is dan, wat u hebt genoemd de sfeer van de lichtende bollen.

Elke lichtende bol is dus een persoonlijkheid, die in zichzelf besloten is en in zichzelf een Gods-erkennen bereikt, dat overeenkomt met de in haar reeds bestaande mogelijkheden van totaal beleven. Het wezen kan natuurlijk uit deze beslotenheid nog spreken met anderen. Maar het is niet meer mogelijk de gedachten van anderen te ervaren als een persoonlijke uiting van een éénling. Het is eerder een facet van een eeuwige werkelijkheid, een herkennen van een waarde, die reeds ten dele in het Ik bestaat en tot de Godsvoorstelling binnen het Ik behoort. Nu kan het voorkomen dat men nog niet zozeer opgaat in het beeld van het Goddelijke, dat men geen krachten meer zou willen geven aan anderen, bv. naar lagere sferen en werelden. Menige bol wil nog wel degelijk helpen en leraren, maar zij erkent daarbij geen persoonlijke relaties meer.

Wie in deze vorm tot leraren overgaat, leraart niet voor bepaalde groepen, maar voor heel het Al. Wie die lessen op wil vangen kan dat doen. Uiting van gegeven leringen en krachten vindt gelijkelijk plaats in alle werelden en sferen. Het wezen richt steeds weer zijn streven op geheel de kosmos zonder concentratie of specialisatie. Het is voor een stofmens misschien moeilijk zich deze toestand in te denken. Maar op het ogenblik dat een lichtende bol zich zou concentreren op bepaalde werelden of mensen, zou zij haar vorm onmiddellijk verliezen en a.h.w. afdalen naar een lagere wereld.

De lichtende bol weet dit wel degelijk. Het is immers een verlies van het innerlijke evenwicht, wanneer zij eenzijdig streeft. Ofschoon zij zeker werkzaam zal zijn op lager gebied, wanneer dit noodzakelijk is, zal zij daarom toch altijd weer trachten het innerlijke evenwicht zo snel mogelijk te herwinnen. Elk zich wenden tot een speciale persoon, of speciale wereld, betekent voor haar dan ook steeds weer vrijwillig afscheid nemen van eigen vredige wereld en vorm. Ook voor haar is er dan weer een wereld met mogelijke conflicten, hoogte- en dieptepunten, zelfs wanneer vanuit ons standpunt deze allen nog positief zijn.

Gedurende een dergelijke periode behoort zij niet meer tot haar eigen wereld. Dit is een uitzondering. Meestal kan men uit een andere sfeer wel naar beneden gaan, zonder daarbij het contact met eigen wereld geheel te verliezen. Eerst wanneer zij zich van alle andere werelden en personen weet los te maken en haar weg in zichzelf weer opwaarts zoekt tot innerlijke vrede kan de entiteit haar wereld van lichtende bollen weer betreden.

Ik hoop u hiermede duidelijk te hebben gemaakt, dat de naam "lichtende bollen" eerder een aanduiding van toestand dan van vorm is.

Zeker is er geen vormgeving als een bol in stoffelijke zin. Indien ik u dit duidelijk heb kunnen maken, heb ik al veel bereikt.

Lichtende bollen zijn in feite de sublimatie van de mogelijkheden, die zijn gelegen in de sfeer van klank, kleur en licht. Deze sfeer is hiermee gebracht tot haar hoogst mogelijk beleven. Onmiddellijk daaronder bestaat het minder besloten bestaan, dat kan worden gesymboliseerd door te spreken van zuilvorming. Deze laatste vorm kan ook worden gebruikt om de werkingen van een lichtende bol weer te geven, wanneer zij zich richt tot een lager vlak.

De bolvormigheid, hoe symbolisch ook, betekent echter nog steeds een beperking van het eigen wezen. Zo zal zij, de geest, vanuit de bolvorm verder op moeten gaan door haar eigen grenzen langzaamaan prijs te geven. Zij verbleekt dan a.h.w. langzaam, terwijl zij opgaat in het werkelijke Licht. Gedurende dit opgaan maakt zij een periode van beleven door, die wij dan alleen licht en kleur noemen. Daarna komt al heel gauw de synthese van de kleuren tot lichtend goud. Vanuit dit goud vervloeien alle vormen en beperkingen.

Nu weet ik niet, hoe u de sferen wilt tellen?

Indien men telt volgens de bij ons bekende sferen, dan is dit de 34^e trap.

Telt u vanuit uw eigen wereld, opgaande en volgens de bij u meer gebruikelijke indeling in 7 sferen, dan is dit de 5^e sfeer, echter reeds tegen de grens van de 6^e aan.

Er zijn echter zoveel systemen om de sferen te onderscheiden en te tellen, dat het zeer moeilijk is om voor alle nu even te gaan zeggen, welke sfeer het precies is. Wanneer u de door mij genoemde 34^e sfeer als aanduiding aanhoudt, dan hebben wij te maken met een totaal van 63 sferen, bestaande uit 9 hoofdtrappen met elk 7 trappen.

Verder is er over deze bollen heel weinig te vertellen. Elk woord, dat ik over zo'n bol als persoonlijkheid zou trachten te zeggen, houdt in, dat ik deze bol ga stellen buiten het geheel waartoe zij behoort en haar als persoonlijkheid ga beschouwen. Voor een dergelijk wezen bestaan echter de gemeenschappelijke wetten niet meer. Elk wezen leeft in zichzelf als deel van het Goddelijke en kan in zichzelf alle dingen erkennen, die in anderen ook gelijkelijk aanwezig zijn, door een soort spiegeling van gedachten.

Vraag: De bol kan dus overgaan in een zuil?

Antwoord: Zodra een concentratie plaats vindt, die gericht is op een bepaald punt of een bepaalde persoon, zal hierdoor de bol zijn eigen wezen ten dele prijs geven. Zij is niet meer in staat alle zijden van de krachten van het Al binnen zich geheel evenwichtig te ervaren. De kracht van het wezen wordt dan uitgedrukt in een neerstromen van kracht of weten, naar het gekozen punt, persoon, of wereld. Het wezen is dan een verbinding geworden tussen de toestand waarin de bol kon bestaan, en de onvolmaaktheid van de zogenaamde reële wereld, waarin haar kracht of weten wordt uitgedrukt volgens een zich richten op een bepaald punt of persoon. Daarom spreken wij dan van een lichtende zuil.

Deze gestalte is ook ongeveer wat wij zien wanneer een dergelijk wezen, komende tot een lagere sfeer, zich daar kenbaar moet maken. In feite wordt echter dan niet het wezen waargenomen, maar eerder de verbinding tussen verschillende sferen. Het is dus een uiterlijke kwestie. Wat er aan weten en denken schuilt in deze zuilvorm kunnen wij, zonder een bewuste uiting daarvan, evenmin waarnemen als u aan de buitenkant van een mens kunt zien wat voor gedachten er in hem leven.

Wanneer u die bollen waarneemt - en dit is weer een andere kwestie - dan constateert u vanuit uw geest en voorstellingsvermogen de volledige evenwichtigheid van een geestelijke kracht in relatie tot u. Laat ons dan het beeld even doorvoeren. Wanneer ik een zuil van licht op u richt en u staat daar dus net onder, dan ziet u geen zuil maar een schijf. Op soortgelijke wijze kunt u ook bij een uiting in lagere sferen toch nog wel spreken over bol en bolvormig. Maar dat is dan niet geheel juist, omdat voor alle andere beschouwers die dit contact waarnemen eerder sprake is van een zuil, die symbool is van het contact dat gelegd werd tussen u en een andere wereld.

DE CYCLONEN VAN KRACHT DIE DE MENSHEID BEROEREN.

Nu wil ik nog even spreken over: DE CYCLONEN VAN KRACHT DIE DE MENSHEID BEROEREN.

Uit het heelal komen namelijk verschillende uitstralingen - en niet alleen stoffelijke - die de wereld beroeren kunnen. Nu zou men denken dat het een stralenbundel is, die sterk gericht is. In feite is het meestal maar één enkele straal van kracht uit een grote bundel, die toevallig de aarde beroert. Zij werkt dan ongeveer als een steen die in het water wordt geworpen en aan de oppervlakte ringen van golven veroorzaakt, die veel groter zijn dan zijzelf.

Op het ogenblik dat een kracht uit de oneindigheid de wereld beroert, ontstaat in die wereld een werveling van wereldse krachten. De wereld probeert zo de haar vreemde kracht, geestelijk of stoffelijk, te verwerken binnen eigen sfeer. Zo zullen alle krachten van de natuur dus trachten een dergelijke storing te compenseren.

Indien de kracht geestelijk is zal de mensheid, nu zelf sterk en onmiddellijk onder de invloed hiervan, moeten trachten, door een wijzigen van eigen reactie op de omgeving, weer tot een zeker evenwicht te komen.

Deze krachten treden puntsgewijs op. Zij komen maar op één bepaalde plaats op de wereld sterk tot uiting. Men kan niet zeggen dat die kracht bv. heel Azië, of heel Europa onmiddellijk beroert. Men kan niet eens precies zeggen dat de kracht bv. Zuid-Holland beroert. Haar gebied

van beroering is zoveel kleiner, dat men nog beter zou kunnen zeggen: zij beroert Schevingen, of Loosduinen, Leiden, of Delft.

De feitelijke beroering van de aarde, de kern van de cycloon, kan altijd worden gesteld op een gebied van slechts enkele vierkante kilometers oppervlakte. Hier begint de aardse cycloon haar kracht. Waar zij ontstaat en bv. een soort geestelijke tyfoon veroorzaakt, of een wervelstorm van verschijnselen en krachten, is het feitelijk juist rustig en stil. Men zou zeggen dat de mensen er daar niets van bemerken, maar in alle omliggende gebieden komen plotseling vele vreemde verschijnselen naar voren.

Om een klein beeld te geven van wat o.m. het gevolg van een dergelijke beroering uit de kosmos kan zijn: In de omgeving van het getroffen gebied worden plotseling meer dieren geboren. Katten, die meestal bv. maar vier jongen hebben, werpen nu zes jongen. De koeien zijn in buitengewoon goede staat en zeer vruchtbaar. Bij mensen zien wij meer dan normaal geboorten van twee, drie en zelfs soms vierlingen. Ook het graan zal juist in deze gebieden veel vroeger en mooier staan dan elders. Het gras is groener. Ook het insectenleven ontwikkelt zich veel sterker. Wij zien bv. veel meer vlinders, engerlingen, rupsen, kevers, mieren en bijen dan normaal en deze zijn actiever dan anders normaal is. De productie van bijen ligt opeens ver boven het gemiddelde. Let wel, op de plaats van beroering zelf is hiervan niets, of slechts zeer weinig te bemerken. In de omgeving is het echter zeer opvallend.

Wat deze verstoring van het normale evenwicht verder nog betekent, merkt men meestal eerst later. Over een periode van bv. een jaar, waarbij het gebied onder deze invloeden zich steeds meer uitbreidt, blijkt dat ook meer onvrede is ontstaan. Men hoort van stakingen en kleine geschillen. Men hoort meer van faillissementen, terwijl nieuwe zaken gelijktijdig als paddestoelen uit de grond schieten. Bezittingen wisselen onverwacht van eigenaar.

Zelfs boerderijen, die eeuwenlang in handen van hetzelfde geslacht waren, zullen opeens in andere handen komen.

Er is voortdurend verandering, er is overal verzet tegen het bestaande. In de meeste gevallen leidt dit zelfs tot rebellie tegen bestaande regels en tot kleine opstanden.

Moeders merken het aan hun kinderen, die zonder enige aanwijsbare oorzaak plotseling vervelend, of erg ondeugend zijn. De werkgevers merken het aan hun werknemers, die hun taak niet meer met dezelfde intensiteit en vreugde volbrengen, terwijl zij vaak zelfstandig van de gegeven opdrachten en bevelen zullen afwijken.

Het eigenaardige van het geval is dat een kracht, die bij het beroeren van de aarde slechts enkele kilometers treft, niet langzaam uit sterft maar zich blijft ontwikkelen, tot haar reeks van invloeden een gebied van meerdere honderden, soms zelfs duizenden kilometers omvat.

Eerst dan vangt de cycloon van kracht aan zich te bewegen.

In 99 van de 100 gevallen zal deze beweging van oost naar west gericht zijn, met slechts zeer kleine deviaties. De kracht reist met de zon mee.

Overal waar zij optreedt brengt zij dezelfde mentale storingen teweeg. Tevens, ofschoon in wisselende intensiteit, zien wij veranderingen van reactievermogen, denken, vruchtbaarheid e.d. optreden, waar zij gaat.

Een dergelijke storm kan zijn karakter in de loop van zijn baan soms gedeeltelijk wijzigen.

In de eerste plaats zien wij, evenals bij een gewone wervelstorm, soms een afflauwen van de activiteit, gevolgd door een grotere intensiteit van werken, waarmee een afflauwen mogelijk weer gevolgd wordt door een tamelijk plotseling verdwijnen. Een dergelijke storm van geestelijke en stoffelijke werkingen, veroorzaakt door krachten uit de kosmos, kan soms 3 à 4 malen de wereld rond gaan, vóór zij sterft. Zij zal zich daarbij niet altijd even snel bewegen. Een normale duur brengt de storing rond de wereld in enkele maanden, maar onder bepaalde omstandigheden vraagt dit tientallen jaren.

Wanneer de wervelstorm van kracht rond de wereld gaat, laat zij een duidelijk kenbaar spoor achter. Zij beroert niet het gehele oppervlak van de wereld, maar gaat slechts over beperkte gebieden. Meestal kunnen wij rekenen dat de werking nog kenbaar is op 1600 km aan beide zijden van de eigenlijke kern van de storing. De mens, die deze krachten niet kent of begrijpt, stelt meestal toch wel vast dat er iets bijzonders aan de gang is. Hij meent dat het tijd begint te worden voor sociale hervormingen in de getroffen gebieden, denkt aan de noodzaak van een ommekeer in de politiek, een verandering van geloof of werkwijzen, of misschien zelfs wel aan een einde van de wereld, een prijsgeven van het leven. Ook een cyclus die zelfmoorden veroorzaakt kan op de vooromschreven wijze rond de wereld gaan.

De slachtoffers weten vaak zelf eigenlijk niet, hoe zij tot hun daden zijn gekomen. Wanneer wij echter weten dat dergelijke wervelingen van kracht op de wereld kunnen voorkomen en ons denkleven beïnvloeden, kunnen wij ons er ook tegen verzetten. Op het ogenblik dat onze reacties op de wereld buiten het normale gaan vallen, niet meer geheel regelmatig zijn, kunnen wij veiligheidshalve aannemen dat wij ons in een veld bevinden, dat de in ons erkende storingen op ons afdrukt, of ons oplegt. De mens is echter in wezen een besloten eenheid. Wanneer dergelijke indrukken dus te sterk worden, heeft hij de mogelijkheid zich daarvoor af te sluiten. Men noemt dit dan vaak onverschilligheid. In wezen is het dit echter zeker niet. Het is eerder een terzijde stellen van alle van buiten komende verschijnselen en invloeden, zoverre deze niet passen in de persoonlijkheid. Het reageren blijft dan beperkt tot die invloeden, die een reactie voor het Ik uit zelfbehoud noodzakelijk maken. Op deze wijze kan men de rede behouden en steeds een inzicht in de ware toestanden behouden. Laat men zich echter door een dergelijke storing meesleuren, dan moet niet alleen worden gerekend op een van het normale enigszins afwijkend gedrag, maar ook op een afwijken van de normale ontwikkelingsgang in stoffelijke en geestelijke zin. Geestelijk gezien wordt dit later gecompenseerd door de ervaringen, die uit de afwijking van het normale voortkomen. De verschijnselen hebt u misschien wel eens opgemerkt. Dan weet u nu ook, waar dit vandaan komt. Alleen het "waar" blijft nog een vraag. Want wanneer ik zeg "uit de kosmos" is dat alleen maar een groot woord. Onder meer kunnen de oorzaken voor dergelijke wervelingen van kracht voortkomen uit elke sterrennevel.

Verder kan een dergelijke storing ook ontstaan, overal waar een dichte conglomeratie van sterren kenbaar is, indien daarin een bepaald geestelijk bewustzijn leeft en bovendien een zekere hoeveelheid van kleinste materiedeeltjes vrij aanwezig is.

Bij een ster, of een actieve nevel, kan de uitstoting van de straling worden gezien als het afscheiden van niet meer bruikbare, of binnen het wezen levensvatbare stoffen, die vanuit de kern de kosmos in geslingerd worden.

Wanneer de aarde beroerd wordt, dan is dit meestal slechts één enkele straal van een bundel, waarin de stralen een zeer grote spreiding hebben gekregen. De onderlinge ruimte is zó groot, dat misschien maar drie of vier stralen van de gehele bundel de baan van het zonnestelsel kruisen. De andere stralen verliezen op de duur hun kracht, of treffen ergens een andere ster of planeet. Neem als voorbeeld maar een douche met zeer wijd uiteenliggende gaatjes. Wanneer u dan mager genoeg bent, kunt u tussen de straaltjes doorlopen. Zo ongeveer is het kosmische. De snel bewegende aarde smelt meestal net tussen de stralingen door, maar een enkele keer kruisen de banen elkaar zo nauwkeurig, dat de aarde toch beroerd wordt. Op het ogenblik dat een krachtstoot haar treft begint dan een verstoring van het aardse evenwicht, die kenbaar wordt in een kleinere of grotere verandering van de normale evolutie. Een kleinere kracht blijft haast onopgemerkt. Een grotere kracht beïnvloedt vaak niet slechts het gedrag van de mensen, maar in het beroerde gebied ook huidskleur, eigenschappen en misschien zelfs de vorm van alles wat na de storing geboren wordt.

Vraag: Er werd kort geleden gewaarschuwd voor veranderingen, gevaar en omwentelingen. Staat dat in verband met een dergelijke storing?

Antwoord: U hebt op aarde pas een paar van die impulsen ontvangen. Nu kan ik, gezien de grote afstanden en krachten, de snelheden ook niet precies narekenen. Maar volgens mij komt er na ongeveer 2½ maand weer een grotere impuls. Wanneer ik mij niet heel erg vergis, zal zij de aarde beroeren en wel allereerst ergens op de westkust van Amerika. Ook een deel van de Stille Oceaan valt al snel binnen de dan ontstane invloed. Dit zal wel tot uiting komen doordat er daar allerlei verandert. Maar zo heel erg zal het ook wel niet worden. U moet dus niet denken, dat ik u dit verteld heb om u voor te bereiden op allerlei grotere krachtstormen.

Ik heb eerder getracht u enig inzicht te geven in de mogelijkheden, die op aarde zoal bestaan en de invloeden, die daarvoor aansprakelijke kunnen zijn. U hebt misschien onder meer wel opgemerkt, hoe de gang van de regressie, de stakingen en opstootjes in een bepaalde orde rond de wereld gaat. Dit begint dus niet overal gelijktijdig, maar trekt als langs een grote cirkel rond de wereld. Ik meende dat het voor u misschien wel eens interessant zou zijn eens te weten, waaraan een dergelijke gang van zaken te wijten kan zijn.

Vraag: Zijn die invloeden altijd afbrekend, of ook wel eens opbouwend?

Antwoord: Wanneer ik een balk heb, kan ik haar gebruiken om een huis mee te verstevigen of te helpen bouwen. Dat is opbouwend. Ik kan de balk ook gebruiken om een ander op de kop te

slaan. Dat is dan afbrekend. De middelen en mogelijkheden die wij in handen krijgen, zullen hun positieve, of negatieve werkingen ontlenen aan de wijze, waarop wij ze hanteren. Dat geldt voor de mensheid en voor de geest. Met deze dingen is het precies zo. Zij kunnen veel goeds voortbrengen, wanneer de mensheid uiteindelijk werkelijk met goede wil er naar streeft. Is zij egoïstisch, zoekt zij slechts zichzelf, het negatieve, dan baren deze krachten natuurlijk het kwade. Wanneer dit niet zo was zouden ook de leiding van de Witte Broederschap, de hulp van de geest en zovele andere dingen niet noodzakelijk zijn.

Dan zouden wij de wereld evengoed aan zichzelf kunnen overlaten.

Alles wat in het heelal bestaat komt uit God voort. Zonder God bestaat er zelfs geen wereld, geen kosmos, dan is er niets. Alles wat bestaat is een gevolg van Gods scheppende werking, is iets wat Hij gewild of toegelaten heeft. Daarom valt ook alles onder de wetten die Hij Zich en Zijn Schepping gesteld heeft.

Men kan rustig zeggen dat alles, zelfs het voor ons zeer kwade, van God komt.

Maar onze Schepper werkt nu eenmaal met middelen waarvan wij, kleine geesten en mensen, geen begrip hebben. Misschien heeft God wel bepaald dat een uitbarsting, ergens in de nevel van Andromeda op een bepaald ogenblik en op een vastgesteld punt, beslissend zal werken in de bewustwording van de mensheid. God kan dat alles overzien en beheersen. Wij niet.

Wij kunnen alleen maar vaststellen, wat er voor ons kenbaar is, wat er voor ons aan krachten en invloeden bestaat. Daarmee zullen wij dan trachten zo goed mogelijk te werken.

Goedenavond.

ESOTERISCHE VERHALEN

Goedenavond vrienden,

De mensen gaan zich vaak te buiten aan het opstellen van te veel regels, het geven van te veel voorschriften en bevelen. In dit verband zou ik een uitspraak van een katolieke heilige aan willen halen, die ook door ons hogelijk gerespecteerd wordt, namelijk Franciscus van Assisie.

Franciscus antwoordde op de vraag: "Welke regels men wel moest volgen om tot God te komen?" met: "Bemin God boven alles en doe dan, wat je wilt".

Dat antwoord was niet zo dwaas als het menigeen misschien lijkt. Per slot van rekening is er, wanneer je God boven alles liefhebt, voor jou geen enkele waarde, wet, of regel meer buiten je bewustzijn van God. Iemand die je werkelijk liefhebt, zal je geen verdriet willen doen, geen leed, of zorgen veroorzaken. Zo ben je ontheven van alle vragen, of dit nu wel zou mogen, of dat misschien niet. Je vraagt jezelf alleen maar af: "Zou God, zoals ik Hem mij voorstel en meen te kennen, dit goed vinden?" Kun je daarop eerlijk "ja", antwoorden, dan is het probleem opgelost. Geen verdeeldheid of strijd meer, geen steeds weer pogen of een bepaalde regel ook nog anders kan worden uitgelegd.

Er is maar één vraag waarop één antwoord mogelijk is. Dit bepaalt dan je leven.

Het leven van de geest en de stof, met al zijn onvrede, lijdt juist het meeste door een innerlijke verdeeldheid, die ontstaat wanneer men tracht ondanks alles toch zijn eigen wil, of verlangen, voor te trekken door een uitleg te geven aan menselijke, of zogenaamd Goddelijke wetten, zonder dat het innerlijke wezen die uitleg rechtvaardig vindt. Je kunt, juist door dit trachten om in alle dingen gelijk te hebben en geen verantwoording te dragen, soms zeer pijnlijke ervaringen doormaken.

DE GESCHIEDENIS VAN SIDI AHMED EN ZIJN DRIE VROUWEN.

Hij was een matig mens, want volgens de wetten van zijn geloof mocht hij eigenlijk vier vrouwen hebben. Hij ging dus niet tot het uiterste over. Toen Sadi Ahmed 12 jaar oud werd, huwde - volgens de gebruiken - zijn familie hem uit aan een jonge vrouw, met wie hij reeds langer verloofd was. Deze vrouw was Fatima, die hij zeer liefhad.

Toen de jaren voorbij gingen werd de vrouw ouder, minder schoon en steeds veeleisender. Daarom besloot Sidi - zij het niet zonder zuchten - een jongere vrouw te nemen. Hij hoopte, dat het gezelschap en de hulp in het huis Fatima weer prettiger in de omgang zouden maken.

Doch wat gebeurde er? De twee vrouwen waren in een voortdurende strijd gewikkeld, die niet alleen ging om de aandacht van hun beider echtgenoot - dat zou Sidi wel aardig gevonden hebben - maar vooral om het recht in huis te heersen en meer geschenken te ontvangen dan de ander. De jongste meende: "Ik ben de schoonste, de favoriete. Oude vrouw, je moet mij bedienen". Fatima beweerde echter: "Gekkin, onze meester heeft je alleen maar gehuwd als een dame van gezelschap en hulp in het huis voor mij. Je hebt mij te gehoorzamen".

Dat ging zo een jaar lang. De arme Sidi kreeg in die tijd heel wat tranen en verwijten te verwerken, terwijl hij door beiden al evenzeer verwaarloosd werd. Zij meenden immers, dat zij zich de mindere toonden, wanneer zij het nederige werk verrichtten.

Sidi besloot beiden een lesje te geven en een derde vrouw te huwen. Deze, zo meende hij, zal de oplossing van mijn moeilijkheden betekenen. Wanneer er drie zullen zijn, zullen zij of zó tegen elkaar te keer gaan, dat ik geen last meer heb, dan wel een van hen zal voor beide anderen als scheidsrechter op gaan treden. In ieder geval zal ik zo mijn vrede terug krijgen.

Maar zie, toen hij in de haremluk twee jonge en een oudere vrouw had, kwam zijn hart in verwarring, want bij de jongere vrouwen begeerde hij, doch de oude had hij lief.

Zo wist hij niet meer hoe te doen, of waar te gaan. Het bleek hem onmogelijk om volgens de wetten van het geloof allen gelijke rechten te geven. Ook zijn middelen leden zeer onder het feit, dat nu drie vrouwen steeds weer om iets bijzonders voor zich vroegen, en hij de anderen elk toch een gelijke gift moest schenken om niet onrechtvaardig te zijn.

Zo kwam de dag dat Sidi, verbitterd en moe, tegen elk van de drie vrouwen drie maal de formule der verstoting uitsprak en hen heen zond naar hun familie.

Toen echter kwelde hem de eenzaamheid weer, zodat hij zich afvroeg, wat nu te doen?

Waar hij zelf geen uitweg meer zag, ging hij naar een moefti, die om zijn wijsheid bekend was.

"Wat zou u mij aanraden?" vroeg hij, na zijn zaak uiteen gezet te hebben.

De moefti lachte eens en meende:

"Verstoten hebt gij uw vrouw terwille van de vrede. Geniet dan uw vrede."

"Ja", antwoordde Sidi, "ik heb geen vrede. Want eerst nu ik mijn vrouwen verloren heb, begeer ik ze alle drie gelijk".

"Kies dan. Een schijnhuwelijk kan gesloten worden en door de verstoting kunt gij dan de begeerde weer huwen."

"Dat kan ik niet, want wanneer ik de één kies, zal ik zeker naar de ander verlangen."

"Overwin dan uzelf."

"Heer, uw raad is ongetwijfeld zeer wijs, maar dat kost mij te veel moeite."

Kort daarop stierf Sidi in wanhoop en ongeluk.

De mens heeft in zijn jeugd idealen en een geloof. Ook wanneer hij later anders gaat denken, of zijn idealen opzij zet, blijft hij toch daar altijd nog mee gebonden. Door deze binding zal hij steeds weer hiernaar teruggrijpen. Bewust of onbewust tracht men steeds weer alles binnen dit eerste beeld in te passen.

Wanneer blijkt dat het geloof niet helemaal in het leven past, of de idealen wat minder uitvoerbaar lijken, gaat de mens dan al snel meer waarde aan de praktijk hechten.

Hij houdt nog wel aan zijn geloof en idealen vast, maar meent daarnaast het leven toch wel te mogen genieten.

Wat is hiervan het resultaat? Hij heeft geen vrede meer in zichzelf, omdat hij aan zijn geloof en idealen feitelijk ontrouw is geworden. Hij gewent zich echter zeer snel aan de genietingen en mogelijkheden, die hij uit de praktijk van het leven weet te putten. Zo heeft hij ook zonder deze geen vrede meer. Meestal probeert hij dan een derde kracht in zijn leven actief te maken. Dat is een kracht, die wij misschien het beste rationalisatie zouden kunnen noemen. Nu tracht hij met uitvluchten en redeneringen zichzelf te overtuigen, dat hij zijn idealen niet feitelijk verloochent en dus best alles, wat hij prettig vindt, kan doen.

Dit gaat misschien even goed, maar al heel gauw kent hij nog minder vrede dan tevoren. Want nu heeft hij de rede gebruikt om zijn tweeledigheid van denken en leven te verenigen.

Ook de rede vraagt haar rechten. Enerzijds zal zij hem misschien voorhouden dat, wat hij vroeger heeft geloofd en gedroomd onmogelijk en dwaas is, dat het niet deugt. Ook het zich beroepen op het: "Een mens moet toch durven leven", deugt redelijk gezien niet helemaal.

De rede vraagt voor zich alleen de heerschappij op.

Voorbeeld: Er zijn mensen, die hun hele leven alleen maar geld verdienen om zich, wanneer zij eenmaal oud geworden zijn, te gaan beklagen dat zij nu niet meer kunnen genieten van het bezit, waar zij hun leven lang voor gezwogen hebben. Dat zijn dwazen.

Er was eens een oude zakenman, die zelfs op zijn 70^e jaar nog op zijn kantoor zat en de hele dag probeerde zijn rijkdommen nog te vermeerderen.

Een vriend zei hem eens: "Mijn waarde, je bent toch eigenlijk wel dwaas. Je verdient geld na geld. Je stapelt bezit op bezit. Dadelijk heb jij je hele leven niets anders gedaan dan hard werken en je erfgenamen maken het geld op en hebben er het plezier van."

De oude glimlachte eens en zei: "Als zij aan het uitgeven evenveel plezier hebben als ik vind in het verdienen, zullen zij zeer gelukkig zijn. Dat gun ik hen van harte."

In die uitspraak ligt voor mij een beeld van de werkelijke innerlijke vrede.

Doe datgene, waarvan je meent dat het goed is, maar doe het met vreugde, met inzet van je hele persoonlijkheid, zonodig je hele leven, anders komt er een ogenblik, dat je tegen jezelf verdeeld bent. Wie tegen zichzelf verdeeld blijft, kan nooit een oplossing vinden van zijn werkelijke problemen. Die vergaat het net zoals:

DE MONNIK, DIE EEN GROTE STRIJD TUSSEN MENSEN EN GODEN ZAG.

Monnik zijnde, meende hij zich eerst aan te moeten sluiten bij de Goden, die met hun wrede legers op de wereld aanstormden over de grote vlakten om de mensheid te doven en te doden. Maar toen de monnik zag, hoe de mensen onder het geweld van de Goden leden, hoe wanhopig zij zich verzetten, begreep hij wel dat de Goden alles dreigden te vernietigen, wat hen het leven waard gemaakt had. De monnik liep over naar de kant van de mensen en streed met hen tegen de Goden. De strijd werd fel. Vurige wagens kwamen uit de hemelen gereden en bliksemschichten doodden mens na mens.

De monnik voelde zich zeer ongelukkig, want hij wist dat de mensen niet winnen konden. Bovendien stond hij steeds weer in tweestrijd, omdat hij in zijn hart nog steeds geloofde in de doelmatigheid van de daden van de Goden en in een liefde, waarmee zij de mensen brachten tot een nieuw en beter leven. Zozeer werd hij door zijn leed en innerlijke strijd in beslag genomen, dat hij zich neerzette zonder op of om te zien.

Kort daarop verplaatsten de strijdenden zich en bevond hij zich temidden van het slagveld, helemaal alleen tussen twee legers. Toen hij dit bemerkte, besloot hij te blijven waar hij was, want noch bij de één, noch bij de ander behoorde hij.

Op het ogenblik dat hij dit besluit nam voelde hij opeens een hevige schok. Rond hem was de wereld vredig en groen. Het licht van de zon beroerde geen doden, doch slechts levenden, hem kussende als een zegening uit de wereld van de Goden.

Eerst toen kon hij beseffen dat - vanaf het ogenblik dat hij zichzelf was, slechts handelende volgens de krachten en het geloof, die in hem woonden - de vrede voor hem een werkelijkheid was geworden, die hij met anderen zelfs kon delen.

Wanneer wij, zoals hij, rond ons willen zien en de waarheid van de werelden aanschouwen, hebben wij niets zozeer nodig als de innerlijke vrede. Wanneer wij voortdurend partij blijven trekken voor anderen zonder één te zijn met hen, steeds weer met ons zelf blijven worstelen over punten, die geen werkelijk deel van ons wezen zijn, blijft er geen tijd over om te leven.

DE SCHAT OP DE BODEM VAN DE ZEE

De schat op de bodem van de zee werd bewaakt door monsterlijke poliepen, kreeften en krabben. Wie deze legers van wachters wilde benaderen, moest zijn weg zoeken door wateren die wemelden van sidderalen en giftige zeeserpenten. Vele mensen hoorden van die schat en daalden in de zee af om te zoeken, doch allen werden zij het slachtoffer van de wachters. Sommigen gebruikten de magie om onder het water wandelend de schat in zee te bereiken, maar geen van hen kon zelfs doordringen tot het lichtende paleis van kristal waarin de grote schat werd bewaard.

Op deze zee voer een visser en verdiende moeizaam zijn brood. Anderen in het dorp waren jaloers, omdat hij van zijn vader een schuit geërfd had. Zij gingen met hem scheep en toen zij ver van de kust waren overrompelden zij hem, maar geen van hen wilde hem doden.

Daarom wierpen zij hem, gebonden aan handen en voeten, uitgeput nog door zijn verweer, in het water. Wetende dat geen redding meer mogelijk was, beval de visser zijn ziel aan God aan

en aanvaardde zijn lot gelaten. Maar, o wonder, het water wurgde hem niet. Geen dreigende monsters kwamen om hem te verslinden, geen verschrikkelijke legers stegen uit de diepten op om de indringer te verscheuren. Opeens vielen zijn banden af en stond hij temidden van de grootste schatten der aarde. Zonder een ogenblik te aarzelen viel de visser op zijn knieën en dankte God dat Hij hem het leven had laten behouden. "Zelfs wanneer ik hier moet sterven, hebt Gij mijn burens behoed voor de vloek die mijn dood door hun handen voor hen geweest zou zijn." Van de schat nemende zoveel hij dragen kon, volgde hij de gang, die zich op wonderbaarlijke wijze geopend had. Zijn rijkdommen maakten hem machtiger dan een vorst. Doch hen, die hem hadden willen doden, schonk hij een eigen schip en vele goederen, opdat hun afgunst geen reden meer zou hebben. De visser leeft nu voort in de hemelen, waar slechts vreugde is.

Wanneer wij met geweld de kosmos haar geheim willen afdwingen ontmoeten wij sterke machten, die ons dit beletten. De oorzaak van strijd is stoffelijk, angst en begeren, geestelijk jezelf zijn, de macht te verwerven, elke invloed die je vreemd is af te wijzen. Doch slechts indien men zich over kan geven aan God, zelfs indien men meent onder te gaan, zal men de geheimen leren kennen, die in het Ik verborgen liggen, wetend wat men is, waarom men bestaat. Dan eerst opent de schatkamer van de kosmos zich ook voor u.

Goedenavond.

(Verkort)